

Egy millió korona veszteség a paprikaárak makszimálása következtében.

(Saját tudósítónktól.) A Délmagyarország pénteki számában közölte a miniszteri rendeletet, amely a paprika forgalombahozataláról és annak makszimális áráról intézkedik. Mint megírjuk, az elsőrendű minőségű paprika árát a rendelet 26 koronában állapította meg kilogrammonként az eddig érvényben levő 32 koronás piaci árral szemben. Leszállította a rendelet az egyéb minőségű paprikák árát is. Az áraknak ilyen leszorítása természetesen érzékeny veszteséggel sújtotta a szegedi paprikakereskedők közül azokat, akik előre igyekeztek beszerezni készleteiket. A rendelet hatásáról általában még nem alakult ki a vélemény. Pálffy Dániel a következőket volt szíves erről munkatársunknak mondani:

— Az a tény, hogy a rendelet megjelent, már magában véve sérelmes. Hiszen a kenderen kívül a paprika az egyedüli cikk Magyarországon, amelyet külföldre lehet kivinnünk és megfelelő magas értékkel fizeték meg. Nálunk idehaza nem is drágálták a paprika árát, csak a német katonák ütköztek meg rajta, hogy drága.

— Igen sok kereskedőt rendkívül érzékenyen sújt a rendelet és az ármakszimálás. Sokan vannak ugyanis, akik előre bevásárolták a paprikát, jóval magasabb áron, mint a makszimális ár. Ezeknek a vesztesége jó pár százezer koronára tehető, sőt véleményem szerint eléri a 8–900.000 koronát, esetleg a milliót is. Akiknek nincs készletük, azok természetesen semmit sem károsodtak.

— Hogy milyen lesz jövőre az ár, nem tudjuk; ezt az új termés fogja szabályozni. Ha bőséges lesz a termés, úgy — valószínűleg — még a mostani árakat is leszorítják. Ha azonban a termés nem lesz kielégítő, természetesen emelkedni kell a makszimális áraknak is.

— Ma még nem lehet tudni azt sem, nem érte-e Szegedet mellőzés a rendelettel.

Ha azonban a rendelet Kalocsát egy kalap alá veszi Szegeddel, úgy a mellőzés nyilvánvaló. Ugyanis a kalocsai paprika minőségben teljesen alatta áll a szegedi paprikának. Ugyannyira, hogy az arány olyan, mintha a tokaji bort egy kalap alá vennék a homoki borral. Ha tehát a rendelet nem mondja ki világosan, hogy a kalocsai paprika a második osztályba tartozik, úgy bennünket nagyon nagy sérelem ért.

Megkérdeztük még, milyenek lesznek az idén a terméskilátások és hogy többen foglalkoznak-e a paprikatermeléssel, mint tavaly? Pálffy Dániel válaszában kifejtette, hogy ezt előre látni még nem lehet. Ugyanis eddig csak a palántázást kezdték el, a további munkák pünkösöd hetében kezdődnek. Véleménye szerint azonban az idén sokkal többet fognak paprikatermeléssel foglalkozni, mint foglalkoztak tavaly, mert látják, hogy a paprikatermelés sokaknak jól kiírtette magát és így új emberek is kedvet kaptak a paprikatermeléshez.

Elmondta még Pálffy Dániel, hogy a Paprikakereskedők, Termelők, Feldolgozók és Paprikamolnárak Egyesületének választmánya szombaton délután ülést tart a Lloydban, hogy határozzon, szükséges-e valami állásfoglalás a rendelettel szemben.

Hoffmann János nagykereskedő a következőket mondta:

— A rendeletet részleteiben még nem ismerem. Egy azonban máris bizonyos és pedig, hogy a makszimális árak nem mondhatók tulságosan csekélynek. A rendelet kidolgozása azonban nem tökéletes, sőt mintha hiányos is lenne egy kicsit. Ugyanis a 10 százalék haszon, ami a kiskereskedőnek engedélyezve van, nagyon csekély. A nagykereskedő nem vásárolhat a makszimális áron alul paprikát, tehát nem adhatja ugyanazért az árt, amiért ő veszi, mert hiszen erre még költségei is vannak. Ezt a sérelmet lehetőleg orvosoltatni fogjuk.

meztet bennünket a veszély nagyságára, nálunk még ma is csak emberek és szavak közé csoportosuló lokális eredményt képes felmutatni s az általánosított felfogástól még messze állunk. Hiába agitálnak neves emberek, kiváló szaktudósok, mélyebb gyökeret nem tud verni a közfelfogásban a veszély nagyságának tudata, hiába bocsájtják a közérdek rendelkezésére évtizedes munkásságuk tapasztalatainak legjavát, rajongóknak tartják őket s az emberszeretettel, amely minden szavukból és cselekedetükből kiérzik, ironikus mosolyt csal az arcokra.

Ha ezt a szomorú ténytet kell konstatálnunk, önkénytelenül is az a kérdés tódul előtérbe, hogy hol van tulajdonképpen a hiba? Maga a betegség olyan természetű talán, hogy nem védekezhetünk ellene, avagy az erőnk kevés ennek a pusztításnak a megállítására, avagy a társadalom olyan szívtelen, hogy nem akarja észrevenni ezt az aggasztó jelenséget, amely nap-nap után nagyobb mérveket ölt? S ha meggondoljuk, hogy az a sok fáradt, agyoncsigázott tuberkulotikus ember visszatér, ha ezek a sápadt, beesett arcú emberek haza jönnek egykor, a faji, a nemzetiségi, a társadalmi, a szociológiai kérdések egész özöne lep meg bennünket egyszerre, mint megannyi fenyegető furia vonul fel előttünk s nem lehetünk annyira lelkiismeretlenek, hogy kétségbeesetten ne kérdjük önmagunktól: mi lesz akkor?!

Csak a gyengéké a kétségbeesés.

Ha a betegség természetét vizsgáljuk, a kerforma sokoldalú tünetcsoportja maga adja meg a választ, hogy mit kell tennünk. Csak egy kis jóakarattal s még kisebb anyagi áldozattal olyan eredményeket érhetünk el, a melyekkel megnyugtathatjuk lelkiismeretünket, leróhatjuk hálánkat azok iránt, akik vérüket és egészségüket áldozták értünk, biztosíthatjuk egy új, munkaképes generáció egészséges fejlődését s pusztuló fajunk tönkreteljesítésének gátat vethetünk.

Ennél a kérdésnél összeölelkezik az egyéni és összérdek, a családok higiénikus élete kiépítőjét képezi a nagy család, az állam egészséges fejlődésének s itt kulminál a kérdés nagy fontossága, amely az állam háztartásában vörös tintával aláhúzott tételként kell hogy szerepeljen a jövőben.

Hogy mit kell tennünk, azt a baj természete adja meg.

Azt tudjuk, hogy tuberkulózissal nem születnek az emberek. Tehát kéznélfekvő dolog, hogy elsősorban azokat kell megóvnunk a fertőzéstől, akik még egészségesek. Másodszorban azoknak a betegeknek az elkülönítése következne, akik már fertőzöttek. Csakhogy ez a betegek nagy száma miatt keresztülvihetetlen s így az elkülönítésre csak azoknál gondolhatunk, akik a betegség olyan stádium-

Adatok a harctérről Hollós József indítványához.

Orosz harctér, április 21.

Dr. Hollós Szeged város polgármesteréhez indítványt nyújtott be, amelyben egy nagyfontosságú eszmének a felkarolását és kivitelét kéri.

Nem is gondolok reá, hogy az összeülő tudóvész-bizottság az indítvány nagy horderejű szociális és közegészségügyi értékét miként fogja méltányolni, mert meg vagyok győződve, hogy teljes egészében magáévá teszi az eszmét. Még sem zárkozhatom el az elől, hogy a jövő perspektívájához, amely azok lelkében kialakul, akik az indítvánnyal foglalkozni fognak, néhány képpel ne járuljak hozzá.

Nálunk a modern államokban szokásos

törekvések, amelyek a közegészségüggyel mindenkor karöltve járnak, még mindig a koronkinti fellélekzés fejlődési stádiumát mutatják. Örülni tudunk egy nagy eszmének, rajongva karoljuk fel addig, amíg az alapköveket le nem rakjuk a műhöz, talán tető alá is hozzuk egyiket vagy másikat, de aztán lassan kifogy a lelkesedésünk, a ritmikusan lüktető éltető erő nem költözik be az épületbe, az idealizmusunkhoz csatlakozó józan ész megfontoltsága csakhamar belefárad a küzdelembe.

Ebből magyarázható, hogy ilyen nagyfontosságú szociális kérdés, mint a tuberkulózis pusztításának megállítása, dacára a borzalmas statisztikáknak, amely minduntalan figyel-

Még csak ma és holnap! Eggenberger-féle műkereskedés kiállítása Budapestről

Kárász-utca. Kiss bérpalotában.

Eredeti képek, festmények
a legkiválóbb művészekről.

Kedvező árak és feltételek
részletfizetésre is.

Szabad bemenet.
Alapított 1768-ban.